

Տ. ՊԱՐԵԳԻՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ՊԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՄԱՏՈՒՑՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱՊԻՆ

(26 նոյեմբեր, 2023)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Սիրելի քույրեր եւ եղբայրներ, շատերս լսել ենք դրամի, նյութականի պատճառով ավերված կյանքերի, ընտանիքների քայքայման մասին: Ամեն օր լսում ենք տարատեսակ հանցագործությունների մասին, որ տեղի են ունենում ազահույության պատճառով: Ավետարանական ընթերցումն այսօր, կարելի է ասել, ամբողջապես վերաբերում է ազահույությանը: Մինչև Սուրբ Ծնունդ կիրականօրյա ընթերցումները լինելու են Ղուկասի Ավետարանից: Նաև այսօրվա ընթերցումը Ղուկասի Ավետարանից է՝ ԺԲ. գլխից, ուր մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս մի յուրահատուկ ուսմունք է տալիս, որ, կարծես թե, այդ ժամանակվա եւ թերևս այսօրվա մարդկանց համար փոքր-ինչ տարօրինակ կարող է թվալ: Հատվածն ընթերցելիս թվում է, թե Քրիստոսին ընդունում էին իբրև մի պարզ ուսուցիչ: Այսպես՝ մի երիտասարդ, մոտենալով Քրիստոսին, ասում է. «Վարդապետ, ասա եղբորս, որ ժառանգությունն ինձ հետ բաժանի»: Այն ժամանակ ընդունված սովորությունն էր, որ ծնողների մահից հետո եղբայրներն իրենց միջև բաժանում էին ամբողջ ընտանիքի ժառանգությունը. ավագ եղբայրը՝ երկու բաժին, մնացածը՝ ավելի փոքր՝ մեկական բաժին էին ստանում: Եւ ավագ եղբայրը թերևս զրկել էր փոքր եղբորն իրեն հասանելիքից, եւ հետևաբար վերջինս եկել էր Քրիստոսի մոտ, որպեսզի Քրիստոս դատը տեսնի: Իսկ Քրիստոս ասում է. «Ով մահիդ, ով ինձ դատավոր կամ բաժանարար կարգեց ձեզ վրա, — եւ դրանից հետո դարձավ ժողովրդին եւ ասաց, — տեսե՛ք, որ զգույշ լինե՛ք ամեն տեսակ ազահույությունից, որովհետեւ մարդու կյանքն իր կուտակած հարստության մեջ չէ»: Շատ տարօրինակ է. կարծես թե պետք է ավագ եղբորն ասեր, որ կրտսերին տար իրեն պատկանելիք հարստության մասը, բայց Իրեն դիմող երիտասարդին է ուղղում Իր հորդորը: Մենք էլ այսօր, երբ մտածում ենք ազահույության

մասին, նախ և առաջ մեր մտքին գալիս են հարուստները: Մենք մտածում ենք, թե հարուստներն են, որ սիրում են կարողություն դիզել: Իսկապես, որոշ հարուստներ սիրում են ազահաբար ավելի ու ավելի շատ հարստություն կուտակել: Բայց այդպես չէ բոլորի պարագայում, և այնպես չէ, որ բոլոր աղքատները կամ մենք՝ բոլորս, ազահուսթյան այս թուլությամբ այդ մեղքի մեջ երբեք չենք ընկնում:

Եւ, սիրելիներ, դրա համար Աստված ասում է. «Որովհետեւ մարդու կյանքն իր կուտակած հարստության մեջ չէ»: Երբեմն մարդ մտածում է, թե արժեքավոր իրերի շնորհիվ է հարգանքի արժանանում մարդկանց կողմից: Բայց իրականում մեզ մարդիկ սիրում և հարգում են ոչ թե մեր ունեցվածքի, այլ մեր արժեքի շնորհիվ: Մենք ենք Աստծու համար այդ արժեքը:

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս մեկ այլ առակ է պատմում աշակերտներին մի այլ մեծահարուստի մասին, որն այնքան էր հարստություն կուտակել, որ այլևս տեղ չուներ իր ամբարած ցորենը և այլ հարստությունը տեղավորելու համար, և ասում է, որ ահա այսքան արդեն կուտակել եմ, հիմա պետք է քանդեմ իմ փոքր ամբարները և պահեստները, ավելի մեծերը կառուցեմ և այնտեղ պիտի տեղավորեմ ունեցվածքս և հետո պիտի ուտեմ, խմեմ և ուրախ պիտի լինեմ: Աստված ասում է նրան. «Անմիտ, հենց այս գիշեր հոգիդ քեզնից պահանջելու եմ, իսկ ինչ որ պատրաստել ես՝ ումն է լինելու»: Տիրոջ այս վերջին խոսքերը կարծես այսօր էլ մեզ պատգամում են կառչած չմնալ որեւէ ունեցվածքի և հարստության:

Այո՛, մեր կյանքի ընթացքում սիրում ենք ապահովություն. դա վատ բան չէ: Մարդիկ առողջապահական ապահովագրություն են անում, դրամ են կուտակում, որպեսզի ավելի ապահովված լինեն: Բայց երբ շարունակ կուտակում են, իրենց կարող է թվալ, թե իրենք են այդ ամենն ստեղծել, և իրենք են այդ ամենի տերը: Հիսուս Քրիստոս այդ պատճառով է, որ մեզ ասում է՝ ում է մնալու այն ամենը, ինչ որ կուտակել ես: Հետևաբար, մեր այդ ապահովության մեջ Փրկիչ մեր Տերն ասում է. «Մի՛ մտահոգվեք վաղվա մասին»:

Տեսեք, յուրաքանչյուրս մտահոգվում ենք մեր և մեր ընտանիքի ապագայի մասին: Եւ այդ մտատանջությունները մեզ թույլ չեն տալիս, որ երջանիկ ապրենք այսօրվա օրը, թույլ չեն տալիս վայելել այսօրվա օրը, որովհետեւ Աստված յուրաքանչյուր օր պարգևել է մեզ, որպեսզի այն ուրախ ապրենք: Ցանկացած խնդրի համար, որն այնքան մեծ ու կարևոր է, որ մեզ համար մտահոգության պատճառ կարող է դառնալ,

պետք է աղոթել: Շատերը մեզ մեղադրում են և ասում՝ մտնում ենք եկեղեցի, եկեղեցու մեջ եղած մարդկանց դեմքերը կարծես խոժոռ են, մարդիկ միշտ տխուր են, ինչո՞ւ է այդպես, եթե Աստծու հետ միասին եք, ինչո՞ւ եք այդքան խոժոռ: Բայց չէ՞ որ մենք գալիս ենք եկեղեցի և ուրախ ենք այստեղ գալով: չէ՞ որ եկեղեցում գտնում ենք Տիրոջը, փառավորում ենք Նրան և դրանով ավելի ենք ուրախանում: Ուստի մտահոգությունը վաղվա նկատմամբ, ապագայի նկատմամբ չպետք է մեզ համար մտատանջություն պատճառ լինի: Այո՛, խորագետ պետք է լինենք, չպետք է վատնենք այն, ինչ ունենք, բայց, սիրելիներ, արի ու տես, որ դրա մեջ չէ ապահովությունը, և շատ շատերն իրենց կյանքում դա զգացել են իրենց իսկ օրինակով, և հետևաբար նորից ու նորից մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս մեզ այսօր ասում է, որ այն, ինչ ստեղծել է, Իրեն է պատկանում և մերը չէ: Պատկերացրե՛ք՝ այս աշխարհի մեջ մենք համակարգողներ ենք, կառավարիչներ: Մենք այս կյանքում ոչ թե ղեկավարն ենք մեր կյանքի և մեր ունեցվածքի, այլ Աստված բաշխել է մեզ ամեն բան և պատվիրել, որ զարգացնենք ու ավելացնենք: Մենք երբեմն մտածում ենք, թե դա մերն է, և դրա համար էլ կորսվում ենք մեր այդ հարստության մեջ: Ուրեմն չկարծենք, թե ապահովությունը միայն հատուկ է հարուստ մարդկանց, յուրաքանչյուր մարդ կարող է այդ մեղքի մեջ ընկնել:

Իսկ որտեղ մեր գանձերն են, այնտեղ են և մեր սրտերը: Բնական է, որ մարդկանց ծառայություններ բերելով՝ մենք պետք է գանձեր դիզենք հենց նրանց սրտերում ու նաև երկնքում, և բնական է, որ այդ գանձերն են, որ Աստծու համար առավել գնահատելի են: Աստված նաև ասում է. «Նույնպես և նա, ով իր անձի համար գանձ կհավաքի և Աստծով չի հարստանա, նա նույնպես կկորսվի»: Երբեմն մարդիկ ասում են. «Գանք մեր երեխային մկրտենք, որպեսզի մեր ընտանիքում հաջողություն լինի»: Արդյո՞ք սա է մկրտության պատճառը կամ մկրտության համար խթանը, որ մկրտվենք: Իրականում մենք մկրտվում ենք, որովհետև ուզում ենք Աստծով հարստանալ, և դարեր շարունակ մարդիկ չեն ըմբռնել իսկական հարստության իմաստը, չեն հասկացել, թե ինչ է իրական Գանձասարը, թե ինչ բան է իրական գանձը, որ երկնքում է կուտակվում: Իսկ մեզ համար, որպես քրիստոնյաներ, Ավետարանի այսօրվա ընթերցումից այդ ամենը շատ լավ պարզ է:

Սիրելիներ, մենք դրամի մասին խոսում ենք, բայց շատերն այն կեղտ են համարում՝ ասելով. դրամ պետք չէ չունենալ և այլն: Ավետա-

րանը, սակայն, շատ հստակ է խոսում դրամասիրության կամ արծաթասիրության մասին: Դրամն ինքնին ոչինչ է, նյութական միջոցն ինքնին ոչինչ է, կարող ես հարստանալ, հաջողել, բնավ որևէ մեկը քեզ չի կարող մեղադրել հարստանալու մեջ, բայց և պետք է հիշես, որ դրամի հանդեպ սերը քեզ կարող է կորստյան մատնել: Մշտապես պետք է հիշել, թե արդյո՞ք, երբ չունեիր այսքան դրամական միջոցներ, այն ժամանակ պակաս երջանիկ էիր կամ պակաս ուրախ էիր: Ուրեմն՝ կուտակելու մոլուցքն է, որ անընդհատ ապագայի հանդեպ մտատանջության պատճառ է դառնում: Դրամը նյութական գործիք է, որը պետք է գործածենք մարդկանց օգնելու նպատակով, որովհետև երբեք չենք իմանում մեր վաղվա օրը: Հիշենք, նաև, սիրելիներ, որ մի օր հաշվետու ենք լինելու: Հիսնակի այս օրերին Ղուկասի Ավետարանից նորից այդպիսի պատմություններ ենք ընթերցելու, տեսնելու ենք, թե ինչպես է Տերը կանչում հաշվետվության:

Որպես իրական մշակներ Տիրոջ անդաստանի և մեր ունեցվածքի՝ մենք պետք է հաշվետվություն տանք Տիրոջը: Եւ բնական է՝ այդ ժամանակ պետք է ներկայացնենք, թե մենք ինչ ենք արել: Աստված ասում է. «Փոքրի մեջ հավատարիմ եղածը մեծի մեջ էլ հավատարիմ կլինի»: Փոքր տաղանդ ունես՝ գործածիր հանուն Աստծու փառքի, հանուն մարդկանց կյանքում երկնքի արքայության փառքի հաստատման: Իսկ Աստված, մեր այդ ձգտումը տեսնելով, կբազմապատկի մեր տաղանդները: Փոքր դրամական միջոցներ ունես՝ գործածիր դա հանուն Աստծու փառքի և երկնքի արքայության, և Աստված կառատացնի քո միջոցները: Եւ այս մեր ճամփորդության մեջ, սիրելիներ, թող որ Տիրոջ այս պատգամները մեզ համար ևս հորդոր դառնան՝ իմաստուն կերպով կառավարելու այն, ինչ որ մեզ տրված է և վստահված է մեզ որպես Աստծու անդաստանի բարի մշակների:

Տիրոջ սերը և ողորմությունը թող լինեն մեզ՝ ամենքիս հետ այժմ և միշտ և հավիտյանս հավիտենից. ամեն:

